

ნიანგა

№ 16

აგვისტო 1986 წ.

ნ.ბ. ზ. ლეშაშვილი

— რა მონათმშობელი ჩარიცხეთ ეს ანტიურბანიტი?
 — „ივერიის“ რედაქციაში უმუშავია შიკრიკად, ილია ჭავჭავაძის სელმოწერილი და გეჭადდნსეული ცნობა მოიტანა და ბარათი სოფ ვერ დავტოვებდით, ქალგატონო!..

გაგიდა ვარ, **გალის რაიონის შავიზღვისპირა სოფელი**. არ შეიძლება, ჩემი სახელი არ გაგეგონოთ, რადგან უძველეს ისტორიულ წყაროებშიც გახლავართ მოხსენიებული.

ჩვენს ქვეყანაში დიდი ოქტომბრის სოციალისტური რევოლუციის გამარჯვებამდე მეც ისევე მივიწყებულ-მივარდნილი ვიყავი, როგორც ჩემი მეზობელი სხვა სოფლები, მაგრამ რევოლუციამ თავისუფლება მოგვითანა და ნელ-ნელა ავღორძინდით. ოცდაათიან წლებში აქაურმა გლეხებმა ერთ ოჯახში გაერთიანება მოიწადინეს და კოლმეურნეობა დააარსეს. ერთი სიტყვით, აჩქეფდა ცხოვრება. თავი მომწონდა შესანიშნავი ადგილმდებარეობით, მშრომელი ადამიანებით, ჩემი კულტურითა და ტრადიციებით. მყავდა სოციალისტური შრომის გმირები!..

კარგი რეპუტაციით სარგებლობდა ჩემი კოლმეურნეობა, რომელიც დიდი ქართველი რევოლუციონერის — ლადო კეცხოველის სახელს ატარებდა. ვახარებდი ერთწლიან თუ მრავალწლიან კულტურებს, ვავითარებდი საზოგადოებრივ მეცხოველეობას. ერთი სიტყვით, წელში გავიმართე, ჩემი მოსახლენი ეკონომიკურად მომძლავრდნენ. მაგრამ, უკეთესის მოლოდინში რომ ვიყავი, არ ვიცი, რატომ, ჩემი სახელწოდება არ მოეწონათ თუ სხვა რამ მიზეზით, **მავანმა და მავანმა სუბიექტური გადაწყვეტილება მიიღეს — ჩემი კოლმეურნეობა გააუქმეს და სოფელ გუდავასთან გააერთიანეს, სადაც სამასამდე კომლი ცხოვრობს**. მტრისას, მე და ჩემს ხალხს მაშინ დღე დაგვადგა! — რა არ ვიღონეთ, რომ ამ გადაწყვეტილებას წინ გადავდგომოდით, მაგრამ არავინ აღმოჩნდა ისეთი, ჩვენი გულისტკივილი რომ ყურად ეღო.

ეს გადაწყვეტილება თითქმის საბედისწერო გამოდგა ჩემთვის — გავიდელებმა გული აიცრუეს შრომაზე, რამაც, ცხადია, სოფლის ეკონომიკის დონე თანდათანობით დააქვეითა. გართულდა მეურნეობის მართვა, შემცირდა პროდუქტების წარმოება. ამის მიზეზი კი, სხვას რომ თავი დაეხანებოთ, ისიც იყო, რომ გუდავასა და მე ერთმანეთისაგან გვეყოფს საკმაოდ წყალუხვი მდინარე, რომელიც წვიმების დროს დიდდება, კალაპოტს გადადის და ხანგრძლივი დროით გავწყვეტს ერთმანეთს.

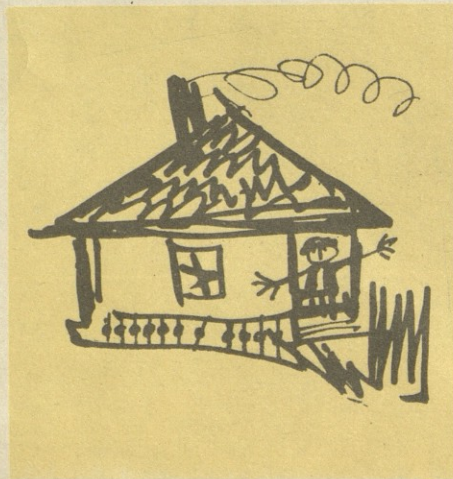

ფელატონი

ათიოდე წლის წინ ვიღაც „კეთილისმყოფელმა“ „მდგომარეობის გამოსწორება“ მოიწადინა: **გუდავას ჩამომაშორა და ეკონომიკურად უფრო სუსტ სოფელ განახლებას—ძველ ოკინორეს — დამაქვემდებარა**. თუმცა ამან საქმე გააუარესა და დაიწყო მოსახლეობის მიგრაცია. საოცრად გულდაწყვეტილი ვარ, რომ უკანასკნელ წლებში ასზე მეტმა ოჯახმა მომიძულა, მიმატოვა და ქალაქისკენ ქნა პირი. არადა, რა მდიდარი რეზერვების პატრონი ვარ, როგორ მჭირდება მუშახელი, რომ ქვეყანას ვარგო!..

შეიძლება არ იცოდეთ, რა მდიდარი იყო ჩემი ფლორა და ფაუნა: მქონდა შესანიშნავი ტყის მასივები, სადაც ლალად გრძნობდნენ თავს ირემი, შველი, მაჩვი, კურდღელი, ხოხობი და ბუნების სხვა მშვენივანი.

ხომ გაგიგონიათ, უპატრონო ეკლესიას ეშმაკები შეესიაო? — ასეა ჩემთანაც, **გაჩანაგებამდეა მისული ჩემი ტყე, მთლიანად გადაშენდა ფაუნა და, რაც ყველაზე გულსაკლავია, გრძელდება მიგრაცია!..**

მასსოვს, სამოცდაათიან წლებში თითქმის ჩემი ბედი ეწია დაახლოებით შეიდასკომლიან სოფელს რეფი-შეშელეთს, რომელიც სულ რაღაც 40-კომლიან სოფელს ხუმუშქურს შეუერთეს. მაშინ გონიერმა აზრმა გაიმარჯვა და რეფი-შეშელეთი გადაურჩა გადაშენებას. დღეს იქ დიდი პერსპექტივის მქონე საბჭოთა მეურნეობა არსებობს, სადაც არცთუ ცუდად მიდის საქმე.

აღბათ ისიც გასათვალისწინებელია, რომ გალის რაიონში არის ისეთი სოფლები, რომლებიც არც მოსახლეობის რაოდენობით, არც ტერიტორიით, არც რესურსებით ჩემგან დიდად არ განსხვავდებიან, მაგრამ ზოგან ორ-ორი კოლმეურნეობა არსებობს. მაგალითად, სოფელ ნაბაკევი ორი კოლმეურნეობაა, მუხურშიაც — ორი, ხოლო თავილონში ჯერ იყო სამი კოლმეურნეობა, მერე სამივე გააერთიანეს, ახლა კი ორად გაყვეს. იგივე ითქმის რეჩხზე, საბერიოზე...

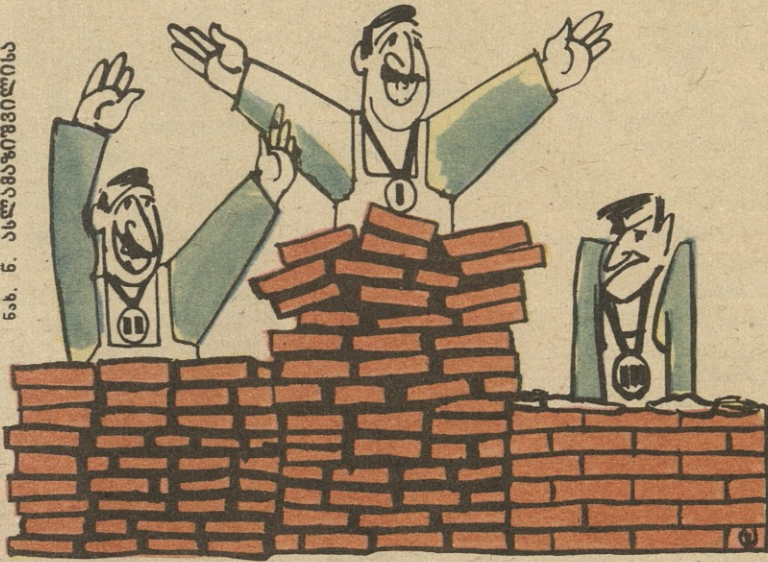
არავინ იფიქროს, თითქოს იმ დიდი წამოწყების წინააღმდეგი ვიყო, რაც უკანასკნელ ხანს ხორციელდება მთელ ჩვენს ქვეყანაში და მიზნად ისახავს დაქუცმაცების, ეგრეთ წოდებული დაწვრილმანების ლიკვიდაციას, მაგრამ მტკიცედ მჯერა, ყოველივე ეს ისე უნდა მოხდეს, რომ არ იყოს დაზარალებული და პრივილეგირებული.

არადა, ჭერემის, უდაბნოს, ომალოსა და ერთ დროს ჩემს ბედში მყოფი სხვა სოფლების ამბავი რომ ვიცი, იმედს არც მე ვკარგავ — უყურადღებოდ არ დამაგდებენ, მომხედავენ, რის შედეგადაც შეწყდება ჩემი მოსახლეობის მიგრაცია! — ეს კი იმის უტყუარი გარანტია იქნება, რომ გალის რაიონსა და მთელ რესპუბლიკასაც კიდევ ერთი მუხლმაგარი, კოლხური კოლორიტის მქონე სოფელი შეუნარჩუნდება!

გაგიდის საჩივარი ჩაიწერეს გალის რაიონული გაზეთის „ლენინელის“ მუშაკმა **მ. ჯღარაძემ** და ჟურნალ „ნიანგის“ შტაბგარეშე კორესპონდენტმა აფხაზეთის ასს რესპუბლიკაში **ნ. სუნდაძემ**.

„სერიოზულ პრობლემად რჩება საბინაო-სამოქალაქო მშენებლობის სარისხი. ეს უმწვავესი სოციალური პრობლემაა... დღეს სომ ადავიანთა მნიშვნელოვანი ნაწილი ახალმშენებული ბინების რემონტს ახდენს დიდ თანხებს, რომელთა გამოთვალვება, საფუძვაროდ, ყოველთვის როდია შესაქმნაველი ალანი პროვით“.

ნახ. ნ. ახლაგაზიშვილი

უსიტყვოდ

ნახ. ბ. კატრიავილი

— კიდევ არ აუშენებიათ?
— ჯერ თვითონ შენდებიან.

ნახ. შ. ლელაძისა

— ჩამოდიო! საკმარისია!.. დანარჩენს მობინადრენი გააგრძელებენ!

ღია წერილი სასლმმართველს

თბილისის ერთ-ერთ ქუჩაზე ხანს ვარემონტებ ძველისძველს. რა დღეში ვარ და რა მიჭირს, მოგწერ, თუ წერა შევიძლე! ზინარ და კამინეტიდან აღმათ ჭოგრიტით მიუერთებ, როგორ ვცვლი დამაღლ სასურავს, კიბებს, მოაჯირს, რიკულებს!.. ოთახის შიდა რემონტი შენ, ვიცი, რომ არ გესება, და რაც გუკუთვნის, იმაზე არ ჭრის არც თხოვნა, შექება!.. მეორე თვეა, ვართუ ვარ, გული შიშისგან წვრილდება!.. შენ კი არ უიქრობ, რამდენი ვაჯი და სეტყე მჭირდება! თქვი, ხად ვიუილო აზბესტის შილი ან რკინა კიბისა? გადაამუიდეველით ვერ შივალ, იმედი არ მაქვს ჯიბისა! უველა ნაცნობი შატყუებს, ვინც კი რაიმეს შირდება, მესუთუ კაცის ხელში კი მასალა ხუთჯერ შირდება! გამიდიდგულდა შენავე (ესენ ახალი აშავი!) ხან ცოლი მანრობს ხანსში და ხანაც — უელამდე ნაგავი!.. ვიცი, კაცი ხარ გულწილი, შისმენ, ცრემლები გვეივდება!.. ტვინში რომ ხისხლი ჩამუქვს, ხულაც არ გამიკვირდება!

არბაგაძე გაგაძე

კომის ნაძოკრა

უსიტყვოდ

პარალალო, პარალალე,
პარი, პარი, პარალი..
მთელ ქვეყანას მირჩევნია
„ვოტკა“, „შივა“, ტრანსი..
მაინც „ვოტკას“ ვენაცვალე,
ამ ჯადოქრულ ელექსირს,
მისი ძალა მასულდგმულებს
ქორწილშიც და ქელესშიც!..
აბა, კაცი რას მიქვია
უჭმელი და უსმელი?!
ვერ წამაქცევს ასი ტყვია,
თუ ვარ ნაბახუსევი!..

პარალალო, პარალალო,
მე რად მინდა მარანი?!
სარდაფებში რაც ღვინოა,
ყველა ჩემი არ არი?!
ჩაის ჭიქით ღვინოს ვსვამ და
ღვინის ჭიქით — არაყსა!..
შენებრ სომ არ დავაგროვებ
კუჭში ჩაის მარაგსა?
რა ვქნა, ცოლი თუ დამცინის
ისტერიკულ სარსხარით:
„ნახე, ცხვირი წითელი გაქვს,
როგორც გორის ჭარხალი!“
თუნდაც ვაწყრეს ასი ღმერთი,
ლოთობას არ მოვიშლი!
ვლოთობ სამ დღეს, მერე ცხრა დღეს
ეკოტრიალობ ლოგინში!..
რომ გადვურჩე პანშელიას,
დათელვას და დაბუგვას,
ჯიბით მუდამ დავატარებ
„ბორჯომსა“ და „ნაბუღლავს“!
სმა თუმცაღა ამიკრძალეს
(მდარაჯობენ ახლა შინ!..),
დღეს მალულად დოქი ღვინო
გადავუშვი სახაში!..

წინათ

ახლა

ეს ამბავი ასე მოხდა, —
მე ნუ ჩამთვლით ლაჩრადა, —
უსებ წწევამ დამარტყა და
იატაკზე გამშლართა!..
რა ვქნა ახლა, სად დავმალო
ეს სიფათი წყეული,
ასე შეჩვენებული და
ასე ღრანჭმოქცეული?

ეთერ სამხარაძე

ხევაი ზეზუარად იხრჩობიანი..

ფელაბონი

ახლა ბავშვებმაც კი კარგად
იციან, რომ დიდი, ყოველმხრივი
პროგრესის ეპოქაში ვცხოვრობთ,
მაგრამ ჩვენს საზოგადოებაში ხე-
ვის — ფლორის ამ მშვენიერი წარ-

მომადგენლების — დახრჩობის ოს-
ტატები რომ გამოჩნდებოდნენ, ამას
როგორ ვიფიქრებდი!..

თბილისში, გლდანის დასახლების
მეორე მიკრორაიონში, 32-ე კორ-
პუსის გვერდით, სახლმმართველო-
ბის წინ, სულს დაფავს, სიკვდილს
უხმოდ ებრძვის მშვენივრად ნაზარ-
დი ათიოდე წლის ცაცხვი. მეორე
სართულზე მცხოვრებ მობინადრეს
მისთვის ვარჯის ქვემოთ ელექტრო-
დენის მავთული მოუბამს ვაზის ზე-
მოთ ასაყვანად. ჯიშინად მზარდი
შტამბი ყულფში ვეღარ ეტევა, კან-
ში ჩამძვრალი მავთული სულ უფრო
მაგრად უჭერს, ამოჯირკვალეული
ლოპოც მცენარის დიდ ტანჯვას
მეტყველებს. ლამაზი ახალგაზრდა
ხე ზეზუარად იხრჩობა...

ხის ზეზუარად დახრჩობის სულ
სხვა მეთოდი ვნახე ცენტრალური
საკოლმეურნეო ბაზრის წინ მუდამ
ხალხმრავალ მოედანზე, კლარა ცეტ-
კინის ქუჩის ბოლოს ვიდაცას, გაურ-
კვეველია როდის და რისთვის, ტანა-
დი ალვისათვის ნაჭედი რკინის ღო-
ჯები იხე მიუჭედავს, მერქნის გუ-
ლამდე ატანს და მრავალი წლის
მუხლმაგვრად ნაზარდი ხე იხრჩობა,
აქა-იქ უკვე გახმობია ტოტი
და თითქოს ჩივის: — რას მერჩო-
ლით, ადამიანებო, რა დავიშავეთ?
თუ რკინას გამირჭობდით, თუ ტანჯ-
ვით გამახმობდით, რატომ დამრგეთ
და გამახარეთ? თან ცოტა მოშორე-
ბით, ლობის იქით, ლალად ტოტებ-
გაშლილ მოძმეს — ადამიანის ხელ-
მიუკარებელ ალვის ბედს შენატრის.

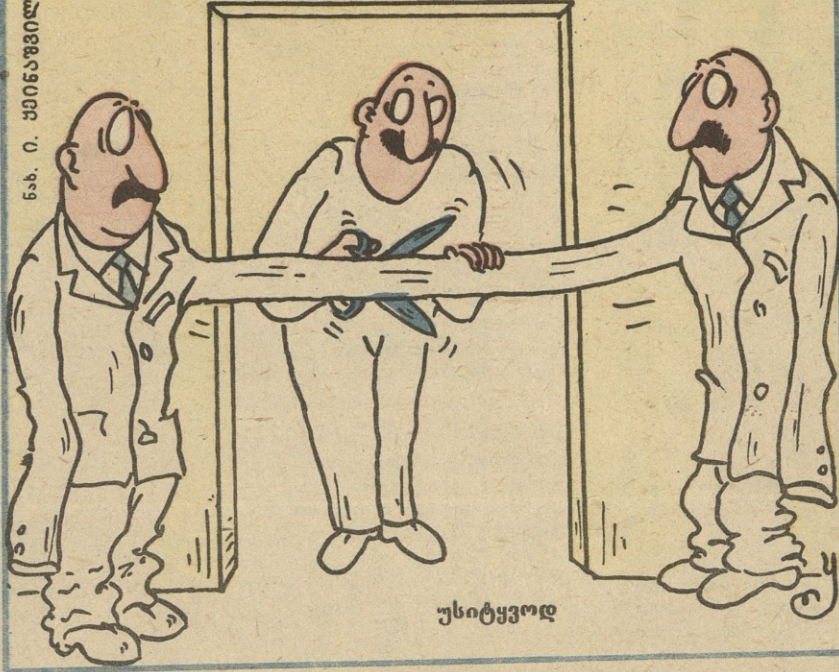
მუხათვერდის მიდამოებში, საით-
ქენაც ლალად შლის ფრთებს თბი-
ლის-ქალაქი, მწვანე მშენებლობის
მუშაკებს ათასობით მარადმწვანე
მცენარე დაურავთ, მაგრამ სიმწვა-
ნეს თითქმის ვერსად მოჰკრავთ
თვალს. როგორც ჩანს, ნარგავებს
მაცოცხლებელი ტენი არ მიაწოდეს
და თითქმის ყველა ნერგი ზეზუარად
არის გამხმარი, უფრო სწორად —
უწყლობით დამხრჩვალის!..

დასველიანებული თვლებით უყუ-
რებს ყოველივე ამას ყვავილებისა
და გაზაფხულის ღვთაება ფლორა და
მწუხარებას, აღშფოთებას ვერ მა-
ლავს იმის გამოც, რომ ჩვენ, ადამი-
ანები, თანაც მალალი განვითარებით
თავმომწონე ქალაქის მცხოვრებნი,
მისი სამფლობელოს ღირსეულ შვი-
ლთა დახრჩობის ოსტატები გავხდით.
შეიძლება მეც ყური არ მეგდო ამ
წუხილისათვის, რომ მისი სატანჯვე-
ლი ჩვენს გულგრილობაზე, უთავ-
ბოლობასა და დაუდევრობაზე არ
ლაღადებდეს.

კობა ახალაძე

საქართველო სახელოსნო

ნ.ბ. ი. შანიძის ილუსტრაცია

უსიტყვოდ

გუნება ა დ ა მ ი ა ნ - ე ბ ი, უფრო სწორად მამაკაცები, სხვადასხვა ზომისად გაზარდა. ზოგს 45 და ამაზე ნაკლები ზომა მისცა, ზოგს მეტი, ზოგსაც გოლიათური. ამ უკანასკნელთათვის შემდეგ „თბილტანსაცმელვაჭრობამ“ სპეციალური მალაზიაც კი გახსნა თბილისში მშვიდობის გამაზიარებლად. დანარჩენს კი უთხრა: — თქვენი ზომის ტანსაცმელი ჩვეულებრივ მაღაზიებში იყიდეთ!

ძალიან ცუდ დღეში აღმოჩნდნენ 54 და 56 ზომისა და მისი შესაფერი სიგრძის მამაკაცები. ისინი, თითქოს, ღმერთსაც დავიწყებია და სამკერვალო ფაბრიკებსაც. მთელი თბილისი რომ შემოიარო, ამ ზომისას ვერც შარვალს იშოვი და ვერც, მით უმეტეს, კოსტიუმს. სპორტულ ტანსაცმელსაც შეეხება ეს.

ომის ვეტერანი ვარ და მეგონა, ილია ჭავჭავაძის გამაზიარებელ ჩვენთვის განკუთვნილ მაღაზიაში მაინც მივაგნებდი სასურველ ჩასაცმელს, მაგრამ, არ შეგჭამოთ მიწამ, — არც იქა აქვთ, თუმცა რა ექნებათ, სახელად ჰქვია ომის ვეტერანებისა, თორემ იქ რომ ხალხი ირევა, იმდენი ქუჩაშიც არ მინახავს!

ემსახურებით, ბარემ მარილიც მოაყარეთ, დახმარეთ ნამდვილ ვეტერანს სასურველი ტანსაცმლის უწყვეტად შექენაში! მიიღეთ შეკვეთა და გამოუტანეთ კაცს მისთვის საჭირო ტანსაცმელი. ძნელია? არა მგონია! ეს იქნება მადლზე მარილის მოყრა, თორემ რატომ გამაჩინეთ ასეთი ზომისა, სულ დედამის უმადურობაში სომ არ უნდა გავატარო წუთისოფელი? იმათაც რა ექნათ, სულ იმას ესვენებოდნენ ღმერთს, გაგვიზარდე ჩვენი ვაჭარციო! ღმერთიც უზრდიდა და 54-56 ზომებამდე რომ მიუყვანა, ახლა ეყოფათ, უთხრეს. დაუფერა და სტანჯველში ჩააგდო ამ ზომისად გაზრდილი ვაჭარცი.

სამკერვალო ფაბრიკებო, შედიოთ ამ ზომის მამაკაცების მდგომარეობაში და მეტი ტანსაცმელი კერეთ! უკერეთ 54-56 ზომის მამაკაცებს შაბი სარგო ტანსაცმელი, მაგრამ არა იხეთ, „ნათიში“ რომ გაქვთ გამოტანილი! 54 ზომისა კი იყო ერთხელ, მაგრამ კაცს არ შოვრავ, ამასთან „ამირანის“ 56 ზომა სხვაა და 1 შაბის სახელობის ფაბრიკისა სხვა. ასე უნდა იყოს?

ფელატონი 54-ის ბიზილა

თვის ბოლოს გამოიარეთ, მაშინ ვლებულობთ ახალ საქონელს და შეიძლება აღმოჩნდესო! ასე ვარაუდის იმედად ვიყო, ბიძია? ასე სწავარაუდოდ,

ავერ რამდენი თვეა, დავიარები მის ყოველ ბოლო რიცხვებში, მაგრამ არ დაადგა საშველი!.. თუ მადლს შვრებით და ომში გადარჩენილ ხალხს

ანტონ კალენჯარიძე

რა ქნას?..

როგორც საკუთარ მამულში, დადის, არავინ არ უშლის!.. ტრიბუნაზეა — კაკანებს, ფულის დათვლისას კანკალებს!..

რომ ჰკითხოთ, — მამულისათვის იწვის ცეცხლსა და აღმურში, ისე კი — საქართველოსთვის თითს თითზე არ დააკარებს!

ჩაჯდა!..

დიდი ჭკუა-გონება არასოდეს აჩნდა, მაგრამ ერთხელ „როგორღაც“ სავარძელში ჩაჯდა!

ჩაჯდა!.. წელი იმაგრა, განა დიდი ვარჯითა?.. უყურებდა ქვეყანას კაბინეტის ფანჯრიდან.

ჩაჯდა!.. ბინა გაშინსა და შელესა ვაჯითა, ავეჯითაც გატენა, შავი „ვოლგაც“ „განიითა“.

მისი გზების დადგენას განა ბევრი დასჭირდა? დასაბმელი იყო და „დაამშვენეს“ ვაჭვითა.

გადაპარსეს თავი და დააბიჯებს ჩაჩითა... იყურება სარკელიდან, ესე იგი — ჩაჯდა!

ავთანდილ გურგენიძე

**ზესტაფონური სინკალ-
ქაბაზის ჩივილი**

მწარედ ატირდა სინკალი,
ჰქონდა ტირილის საბაბი:
— არ შემარჩინეს არც ტანი,
არც ღიპი, არცა ღაბაბი,
ჩემზედ უარეს დღეშია
ის საცოდავი ქაბაბიც!..
მარტოკა ჭიპლარ-ცომი ვარ,
დამტოვეს ასე ღატაკად,
რა ქნას კლიენტმა, თითები
ცარიელ ჯამს თუ ატაკა?!
შეიყრებიან მშიერნი,
ვითარცა სვაენი ყაშყაშით,
რა მეშველება, არ ვიცი,
ამდენი ყბების ალყაში?!
მწარედ ატირდა ქაბაბიც:
— შენ არ გეგონოს, სორცი ვარ,
მხოლოდ თხევადი პური ვარ,
ჩემით ფულები მოცვივა!..
მძალე ტომატში დავცურავ,
მრცხვენია, კლიენტს თუ შია!..
ისე გავწვრილდი, სულ მალე
გავძვრები ნემსის ყუნწშია!

გიორგი ქაპანაძე

სამიწვენი

დთირიკა

ვაი, ჩემო ტრანზისტორო!

შორაპნის ელემენტების ქარხნის
ელემენტები უხარისხოა.

ვაი, ჩემო ტრანზისტორო,
დამუწვდი და დარჩი კენტად,
სმა ჩაგივდო სამუდამოდ
შორაპნის ელემენტმა!..
და ისრჩობი თითქოს ასთმით,
აღარ მატკობს სმანი შენნი,
ჩაფლავდი და ჩაისველე,
ქვევით გაგდის მუჯვის წვენი!..
ვიცი, მალე ჟანგი შეგჭამს,
როგორც ზემოთ, ისე ქვემოთ,
ვით გიშველო? საბოლოოდ
გადაჰყვები ამდენ რემონტს!

პურკომბინატის პურ-ცომი

ზესტაფონის პურკომბინატი
უხარისხო პურს აცხობს.

პურის ცომს ველაპავ, წყალს ვატან,
თავს ვშველი წყლისა დაღვეით,
ჩამომსრჩვალავით რომ წინ-წინ
არ გადმომცვივდეს თვალები.

სუფრას ვუზივარ მშიერი,
მინდა შიმშილის დაცხრობა,
რადგან ნახევრად აცხობენ,
კუჭი ვაქციე საცხობად.

ამიტომ ყველას შველას ვსთხოვ,
ვინც მსვდება, ნაცნობ-უცნობი.
პურკომბინატის პურ-ცომი
გულს მადგას, როგორც ბურცობი!..

უსიტყვო ნახატი-ხუმრობები ბ. ზუბაშვილისა

წაიკითხო ქიჭკითხავს ყავეწივეს!

ერთმა პატროსანმა, ალალ-მართალმა კაცმა ნაცნობს ავტომანქანა მიჰყიდა ნისიად და მილოცვა-დალოცვის შემდეგ დასძინა, თუ მოახერხო, თანხა თვის თავზე სრულად ჩამაბარეო!

— ამ მანქანის მსხვერპლი გავხდე, თუ პირობა ერთი დღითაც დავარღვიო! — შეჭფიცა მადლიერმა მუშტარმა და ცისფერი „უიგული“ ხალისით გააქანა.

კარგა ხანს ნეტარებით მიქროდა ქუღბედიანი ვაჟი ქუჩებში, განიერ ტრასაზე, მაგრამ ერთგან, თითქოს ხაროდან ეშმაკი ამოძვარაო (სხვა ორმოებს პროფესიულად აუარა გვერდი), აერია გეზი და გზის პირას ტოტებ-გაშლილ ჭადარს შეაფრინდა!..

მთელი სოფელი შეიყარა სასწაულის მოწმედ. ტანჯვით ჩამოხსნეს „უიგული“ კანგადადღეტილი ხის ნოშოებიდან და რაკი ადამიანი სულდგმული იხილეს, გაოგნებულებმა უფაღს მადლი შესწირეს, ხოლო ავტომანქანის პირველ მფლობელთან მაცნე აფრინეს!..

შეწუხდა ფრიად კაცი იგი ღვთისნიერი, თან ეჭვმა შეიპყრო: თუ ოთარმა ყალბად შემომფიცა და გულში ავი რამ ედო, უცილოდ დასჯიდაო მამაზეციერის! მაინც შეებრალა ჭაბუკი სახემშვენიერი, ოღონდ გადარჩეს და ორ თვეს კიდევ დავაცდიო დღეიდან! — ეს უთხრა ამბის მომტანს.

პასუხით გახარებული ოთარი მომჯობინების შემდეგ ისევ მიუჯდა შეკეთებულ-შელამაზებული მანქანის საჭეს. ბევრი იქროლა თუ ცოტა, ზემო სვანეთისკენ გასეირნება გადაწყვიტა. ნებიერად მიაფრენდა რკინის „მერანს“ დაუდეგარი ჭაბუკი პირქუშ მთებსა და ხეობას შორის ჩახვეულ გზასავალზე, სანამ ზედ ქარაფის პირას ვეება ნაძვი შეაჩერებდა!..

ახლა კი თავად ეახლა დაზარალებული თავის კეთილ-ისმყოფელს, მუნღმოყრით ევედრა, ამა და ამ დრომდე დამაცადეო ანგარიშსწორება. თვითონ კი ცხვირჩაჭყლეტილი მანქანის რემონტს შეუდგა!..

დათქმული ახალი ვადაც გავიდა. აბეზარი ავტომოყ-

ვარული ისევ გადაეყარა აღრინდელზე არანაკლებ ფათე-რაკს. მესამედ დაირღვა პირობა სამართლიანი.

განრისხდა კაცი კეთილი ძლიერ. ესტუმრა რჩევისათვის სიდედრს, მახვილგონიერებითა და მკითხავთა ახლო ნაცნობობით სახელგანთქმულს. მანაც არ დააყოვნა, პირდაპირ წარუძღვა შვილსა ტანჯულსა სათანჯოს გორისკენ. გაშალა მისანმა ქალმა კარტი, ზედიზედ დაცვივდა შავ-შავი ფიგურები.

— ილორის ხატს თიკანი შესწირეთ, რათა მამა-ღმერთმა ჩააგონოს ოთარს ვალის გადახდა! — დაარიგა მკითხავმა და გასამრჩელოდ მიღებული ტკიცინა თუმინიანები ჯიბეში კარტივით ჩაიციურა.

შვიდი ათასი მანეთის გადასარჩენად ათიოდე თუმანს როგორ დაიშურებდა კაცი ცთუნებული. მყისვე შეასრულეს მისნის დარიგება, თეთრი თიკანი შეაკუნტრუშეს ილორის ეკლესიის ეზოში, ლოცვა დაღაღჷყვეს და სანთლებიც უხვად აანთეს!..

ამაოდ ელოდნენ ნანატრ ათასებს!.. არც მოვალე ჩანდა და არც ვალი!.. სიძე-სიდედრმა ისევ ააკითხეს მკითხავს სათანჯოში. კვლავ ჩამორიგდა ტაბურეტზე შავი ნახატები. სულ ცოფი ჰყარა მკითხავმა, — წესი დაგირღვევიათ, — წყენით მიმართა სტუმრებს, — შეწირვის წინ თიკნისათვის ზურგზე მარცხენა ხელი გადავისვამთ. ნაცვლად მარჯვენასიო!..

— მართლაც რომ გულთმისანი ყოფილხარ, სწორედ ასე მოგვივიდა! — აღიარა ორთავემ.

ახალი თიკნის ფაფუკ ბეწვზე მარჯვენა ხელის გადასმამაც ვერ უშველა საქმეს. არ ჩანდა ნაყოფი კეთილად ჩაყრილი თესლისა. გამჭრიახ სიდედრს უცებ ზუგდილის რაიონში მცხოვრები მკითხავი მოაგონდა. ჩავიდნენ სოფელ ხეცერაში. ბედზე სახლში დახვდათ დედაკაცი, გრძნეულად მიჩნეული. დაყარა მან მაგიდაზე ლობიოს ფერად-ფერადი მარცვლები, ნაცვლად კარტისა მოხატულისა და თქვა დაუფარავად: ვეღარ იხილავთ თქვენ საფასურსა მანქანისას! უმჯობეს არს, იშრომით დღენი-დაე პატროსნად, შეაგროვოთ ფული ახალი მანქანის საყიდლად!..

პასუხად ვერაფერი ჰკადრეს მისანს, რამეთუ დიდი იყო ავტორიტეტი მისი მთელს რეგიონში. გულდამღუღრულებმა მიაშურეს თავიანთ მყუდრო ბინას შუაგულ გალში და იწყეს ქირღვა ამა სოფლისა.

— მუხურელიო!.. მუხურელიო! — აღტყინებით შესძახა სიდედრმა ანაწლად, — მაგი თუ გვიხსნის მხოლოდ!..

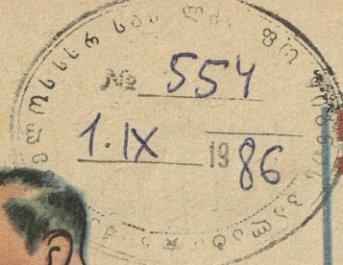
მკითხავი სოფელ მუხურეიდან თავად ეწვია გაჭირვებულებს შვილიშვილის „უიგულით“, რომელიც შეძენილ არს მისნობით შემოსული სახსრებით. ოთხი შავისა და სამი წითელი კარტის ამოხვლის მერე მუხურელმა გრძნეულმა სათნოებით წარმოთქვა: — შეგიძლიათ, დამშვიდდეთ და არ იტანჯოთ! ოთხმოცდაათ წლამდე თუ არა, ორი ათას წლამდე მაინც აღასრულებს სიტყვას ოთარი — პატრონი ყოფილი თქვენის მანქანისა!..

ჭალარა თმას სწვდა თითებით უმაღ შვილთა ესოდენ მოსიყვარულე დიაცი, მაგრამ მაჭებზე ღონივრად ჩაჭიდებული სიძის მკლავის ძალამ მყისვე შეაჩერა.

— ჭაში ჩავარდნილის ამბავი ხომ გავიგია, თოკის მოტანამდე მანდ მიცადეო, რომ ჩასძახა გამვლელმა; ჩვენც დავიცადოთ, სხვა რა გზა გვაქვს?! — დაამშვიდა კაცმა კეთილმა სიდედრი ერთგული.

— კარგი, დაველოდოთ! — ქვითინით აღმოხდა სიდედრს გულაჩუყებულს, — ღმერთი მოჭკითხავს ყოველთვის მზაკვარსა და ორგულსა ჩვენსა!..

ანზორ ბარამია,
იკოლიტი გამსახურდია.

— საფთიაქო სამმართველოში ვის იცნობ, მითხარი და მერე მე ვიცი, რა წამალსაც გამოვიწერ.

თანამშრომლის ნიჭზე ზრუნვით.

იუმორისა

— გამარჯობათ, ბატონო გიორგი! როგორ ბრძანდებით?.. გმადლობთ, გმადლობთ, არა მიშავს რა!.. როგორ მოგეწონათ ჩვენი ახალი ნაწარმი? დიახ, დიახ, დიდი აღიარება ხვდა წილად! კი, ბატონო, თქვენთვის ყოველთვის მზადა ვართ! ერთი თხოვნა გვაქვს, პატივცემულო გიორგი: ჩვენი თანამშრომელი, ამხანაგი, ამბერკი, მწერალი კაცია, წერს წერილებს, ფელეტონებს!.. აჰ, როგორ გეკადრებათ! პატიოსანი, მართალი, უბრეტენზიო მუშაია, ჰირივით სძულს გაიძვირა, ცუდლუტი და უსაქმური თანამშრომლები, ვერ იტანს ლაქლაქს, სიზარმაცეს, ლაზღანდარობას, ჩვენი კედლის გაზეთის სული და გულია. ამიტომაც გვინდა, თქვენმა ჟურნალმაც გაუსინჯოს ჰაზნიკი!.. ნამდვილად გამოგადგებათ! ვიცი, რომ მოგეწონებათ, ათმაგალ გადაგიხდით პატივისცემას! წინასწარ გიხდით მადლობას! ნახვამდის!

— გმადლობთ, ამხანაგო ღურმიშხან! გამოგზავნეთ, თქვენდა მსახურად ყოველთვის მზადა ვართ.

— მიდი ახლა პირდაპირ რედაქტორთან და უწერე და უწერე შენებურად! ერთი წუთით არ მისცე მოსვენება!

— გმადლობთ, ბატონო ღურმიშხან! უსაზღვრო მადლობა! ხუთ წუთში იქ გავჩნდები!

— ნახვამდის! — ამბერკიმ კარი წყნარად გაიხურა.

— ვინ არის, კაცო, ასე ქებით რომ გააგდებინე ძირი?!

— ერთი ფუქსავატი, ლაზღანდარა, ცუდლუტი, ანონიმური წერილების ავტორია, მოსვენება არა გვქონდა მაგისგან. ამას წინათ გაზეთში დავაბეჭდვინე პატარა ფელეტონი ტრანსპორტის შესახებ და, მას შემდეგ, ჩვენი კი არა. სულ ტრანსპორტზე წერს. ახლა საყოფაცხოვრებო მომსახურების ჟურნალში გავგზავნე, იქ დაუბეჭდავენ. ერთი წლის შემდეგ ვაჭრობის გაზეთში გავგზავნი, მერე — „ტყის მეგობრისაში“ და მეტი კი არ არის ჩვენი წუთისოფელი!.. მეც მოსვენებული ვიქნები და ჩვენი კოლექტივიც!

გალერიან მამუკელაშვილი

სივარტლა

— ბაბუა, გულზე ხელი დაიდევ და თქვი, ახალგაზრდობაში რამდენს სვამდი?
 — დასამალი რა მაქვს, ნახევარ ლიტრას არ ავცილებუვარ.
 — ახლა?
 — ახლა ლიტრა ჩემთვის არაფერია, წყალივით მიდის.
 — მოიცადე, ეგ როგორ გამოვიდა, დაბერების ნაცვლად, გაჯეულიდი?
 — მე კი არ გაჯეულიდი, შვილო, რქემ დაკარგა სინოყვირე!..

როგორ მისვდა?!

— ათი წუთის წინ ზუსტად ამ სახლთან ერთი მეზავრი მოვიყვანე, დიდი უცნაური ვინმე გამოდგა: არაფრით არ აიღო თავისი კუთვნილი მანეთიანა!
 — როგორი გარეგნობის ვახლდათ?
 — წარმოსადგეი, სიმპათიური კაცი იყო.
 — ღმერთო ჩემო, ეს რა გონიერი მეუღლე მყოლია! როგორ მისვდა, რომ ათი წუთის შემდეგ მეც იმავე ტაქსით მოვიდოდი სახლში და მრიცხველი ზუსტად მანეთს დაწერდა?!

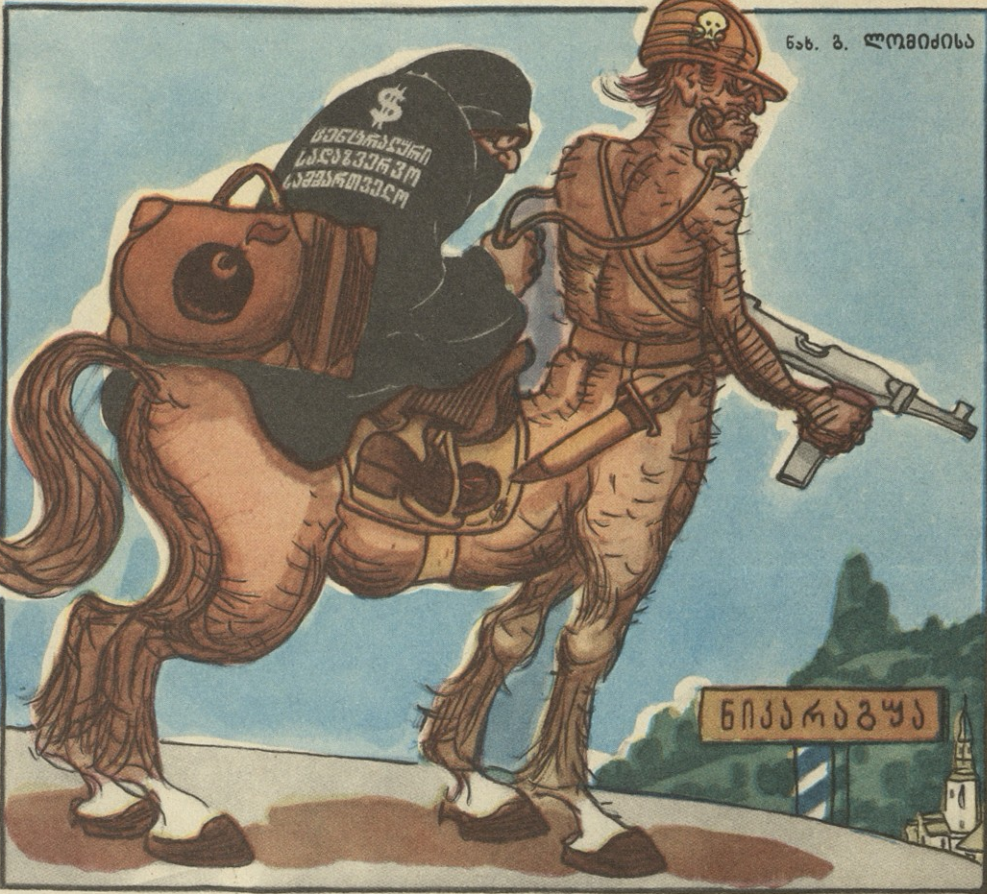
თამაზ ქასრაძე

კაცი — თავად ნაგავი

გთხოვთ, არავის ვეგონოთ მოგონილი, ზღაპარი, რაც მე ვნახე ამ დღით, დიახ, არის მართალი: ვცვა ჭრელი პიჟამა, აბრეშუმით ნაქარგი, ციმციმ გამოიტანა ვედრო, სავსე ნავავით, შედგა უცებ ჰადართან, ვით კურდღელი ცანცარა, და ნავავი ქურდულად ღობის ძირში დაყარა. ირგვლივ მიმოიხედა ჩურჩულით და ქაქანი, ისევ სახლში შევიდა კაცი — თავად ნავავი!..

ივანე მსხვილიძე

„აშშ-მა შეიმუშავა ეგრეთ წოდებული გეგმა „კენტავრი“, რომელიც წარმოადგენს ნივარაგუას წინააღმდეგ მიმართულ შეიარაღებულ ტერორისტულ აქციების სერიას სომხეთში ბანდებისათვის ამერიკული სამხედრო დახმარების „ფემტურობის“ სადემონსტრაციოდ“

ნახ. ბ. ლომიძისა

უთავო მხედარი „კონტრას-კენტავრზე“

სსსრკ

იყმაჩი

სსსრკი იუპორი

პრეპარატიული მოთხრობა

ნიუ-იორკის ერთმა გაზეთმა კონკურსი გამოაცხადა თანამედროვე თემის ამსახველ ყველაზე მინიატიურულ მოთხრობაზე.

პრემია შემდეგ მოთხრობას მიენიჭა: „ავტობუსში ჯაბუკმა ადგილი დაუთმო მოხუც ქალს. ქალი უჩვეულო გრძნობამ ისე ააღელვა, რომ გული შეუღონდა და გონება დაკარგა. როდესაც მოსულიერდა, ჯაბუკს მადლობა გადაუხადა, კვლავ შეუღონდა გული და გონება დაკარგა“.

იპან ჰუმანი (პოლონეთი)

შპში კარგა ხანია, რაც ჩემსა და არტელ „ჩექმის“ დირექტორ მეგვსკის შორის დავა გრძელდებოდა, მაგრამ ერთხელ დირექტორმა გადაწყვიტა, შემრიგებოდა და ამხანაგური საუბრისათვის ყავაზე მიიპატიჟა:

— პან პეგასიკ, მე გულწრფელი კაცი ვარ! — მითხრა მან, — მე და თქვენ ვერ მოვრიგდებით, სხვა ბუღალტერი უნდა მოვქებნო! მაგრამ არც ის მინდა, რომ უმუშევრად დარჩეთ და გაუბედურდეთ, თქვენ გყავთ ცოლი, ქალიშვილი და გაქვთ კენჭი თირკმელში..

იუპორისა

— უღრმესი მადლობა ყურადღებისათვის! — მივუბნე მე.

— მადლობად არ ღირს! აღამიანებისადმი ყოველთვის ყურადღებანი ვარ! აი, იწებეთ სარეკომენდაციო ბარათი არტელ „ტახტის“ დირექტორ ვიშნევსკისთან. მას კარგად ვიცნობ და ჩემი წერილი აუცილებლად გაჭრის!

მეორე დღით უკვე ვიშნევსკის პირისპირ ვიჭექე და მის გადაუღებულ სახეს ვაკვირდებოდი.

კონვერტი გახსნა, ბარათი ყურადღებით წაიკითხა და მეგობრულად გამიღიმა. რამდენიმე დღის შემდეგ არტელ „ტახტის“ ბუღალტერი გავხდი. გავიდა ერთი თვე. ჩემსა და დირექტორ ვიშნევსკის შორის უთანხმოება დაიწყო. მიზეზი იგივე იყო, რამაც აშდენი

სარუნავი გამიჩინა არტელ „ჩექმაში“. გასულ ორშაბათს კი საქმე აშკარა უსიამოვნებამდე მივიდა, დირექტორმა კაბინეტში გამომიძახა და შესვლისთანავე ყვირილი დამიწყო:

— თქვენ მე გაშაცურეთ, ვუბატონო!

— მე... თქვენ?

— დიას კაცი ვეღარ გიცნობთ, ისე გამოიცვალეთ! თქვენგან კი სულ სხვა რამეს მოველოდი!

— მაინც რას?

დირექტორმა კოტიტა თითები საწერი მაგიდის უჯრაში მოაფათურა, გავესკის სარეკომენდაციო ბარათი მოძებნა და გამომიწოდა:

— წაიკითხეთ!

სწრაფად გადავავლე თვალი ბარათს და ჩემი პიროვნების დახასიათებაზე შევჩერდი:

„ჩვენი კაცია, მხმელია, ყოველთვის შეიძლება მასთან ხაერთო ენის გამოხახვა. უყვარს ალბა და გაყოფა, დადგენილი წესების გვერდის ავლა...“

გვრძნობდი, ლოყები როგორ ამიჭრელდა!

— ეს სომ მტკნარი სიცრუეა! — დავიღრიალე სასოწარკვეთით, — სულაც არ მიყვარს ასეთი რამეები! პირიქით..

— საქმეც ეგ არის! — ამოიხვნეშა დირექტორმა და კარიბაკენ მიმითითა.

თარგმან
შოთა ამირანაშვილი

საბირისა და იუშორის
 შურნალი „ნიანგი“ № 16
 (1722). აგვისტო. გამო-
 დის 1923 წლის ივნისიდან.

მთავარი რედაქტორი
 ზაურ გოლჭვაძე

სარედაქციო კოლეგია:

აეთანდლო ადგიშვილი
 (პასუხისმგებელი მდივანი),
 ჭაბუა ამირეჯიბი, ნომადი
 ბარათია, ზორის გურგუ-
 ლია, რევაზ თვარამე, ჯე-
 მალ ლოლუა, ნოდარ მაღა-
 ზონია (მხატვარ-რედაქტო-
 რი), ალექსანდრე სამსონია,
 ბენჯან სინარულოძე (მთავარი
 რედაქტორის მოადგილე),
 ჯანსუღ ჩარკვიანი, თამაზ
 წიგწივაძე, ნაფი ჭუსოთი.

ტექნიკური რედაქტორი
 ირაკლი დუნდუა

გადაეცა ასაწყობად
 22. 07. 86 წ. ხელმოწერი-
 ლია დასაბეჭდად 14. 08.
 86 წ. ქალაქის ზომა
 60X90¹/₄, ფიზიკური ნაბე-
 ჭი ფურცელი 1,5, სააღ-
 რიცხვო-საგამომცემლო თა-
 ბახი 1,9, საქართველოს კ-
 ცკ-ის გამომცემლობა, ლე-
 ნინის 14. შეკვ. 1767,
 უფ. 05132. ტირაჟი 143.000.
 შურნალი გამოდის თვეში
 ორჯერ. რედაქციაში შემო-
 სული მასალები არ უბ-
 რუნდებათ.

ჩვენი მისამართი: 380008.
 თბილისი-8, რუსთაველის
 პროსპექტი № 42.

ტელეფონები: მთავარი
 რედაქტორის — 99-55-54,
 შთ. რედ. მოადგილის —
 93-19-42, პ/მგ მდივის —
 93-10-78, მხატვარ-რედაქ-
 ტორის — 99-02-38, გან-
 კოლირებათა გამგეების —
 93-49-32, რედაქტორ-ლიტ-
 მუშაკების — 99-02-38,
 მდივან-შემანქანის —
 99-76-69.

Сатирико - юмористиче-
 ский журнал «НИАН-
 ГИ» (На грузинском
 языке) Тбилиси; пр. Ру-
 ставели № 42. Издаель-
 ство ЦК КП Грузии,
 типография издательства
 ЦК КП Грузии, Тбили-
 си, улица Ленина № 14.

ფასი 20 კაპ.
 ინდექსი 76137

